

Zoals het klokje thuis tikt

1.

Langzaam open ik mijn ogen. Mijn rechterooglid doet zeer. Het voelt gezwollen. Op zoek naar tijdsbesef tast ik mijn nachtkastje af. Geen wekker. Op de grond misschien?

Terwijl ik half uit mijn bed hang, ga ik met mijn linkerhand over de vloer. Ondertussen steun ik met mijn rechter op de plaats waar mijn klok meestal staat. Met de tegels probeer ik ieder contact te vermijden. Ze zijn ranzig, en ijskoud. Wanneer ik ze toch raak, veeg ik mijn hand snel af aan mijn deken.

Geen uurwerk te bespeuren. Tijd om mijn onderzoeksgebied uit te breiden. Ik hef mezelf nog wat verder uit mijn bed en verplaats mijn rechterhand tot op de rand van het kastje. Nu kan ik met gestrekte arm minstens een halve meter verder voelen. Ik heb nog steeds geen idee waar mijn wekker ligt.

Hier is iets zonderlings gaande. Gewoonlijk voel ik hem op dit moment al lang tussen mijn vingers tikken. Ik verlies hem nooit. Hij is mijn baken. Mijn houvast. Hij kan niet ver zijn. Mijn rechterpalm glipt van mijn nachtkastje. Met mijn steun raak ik ook mijn evenwicht kwijt. Voor ik het merk beland ik met mijn gezicht op de radiator. Ik voel me duizelig.

2.

Ik weet niet hoe lang ik hier al lig. Mijn hoofd doet zeer. In alle mogelijke opzichten. Het kan niet zo lang geleden zijn, want ik voel de klap nog nazinderen. In mijn voorhoofd staat een afdruk van de rand van de verwarming. Nattigheid. Zou ze stuk zijn? Aan de randen is het al een beetje opgedroogd. Bloed. Het is bloed. Mijn hoofd is stuk.

Ik moet mezelf verzorgen. Wanneer ik probeer recht te komen, voel ik dat mijn pols geen kracht kan verdragen. Dat ontbrak er nog aan. Uiteindelijk slaag ik erin om met een enkel hand en zonder evenwichtsgevoel recht te komen. Het is moeilijk oriënteren in de duisternis. Ik ontwaar de deur naar de living. Met tegenzin kom ik tot de vaststelling dat ik geen andere opties heb. Voorzichtig duw ik de klink naar beneden. Waarschijnlijk ligt in de zetel voor de tv mijn vader. Ik heb hem er nog nooit naar zien kijken. Voetbal volgt hij in de kroeg. Thuis heeft hij andere pleziertjes.

Ik hoor geen geluid. Straf voor een snurkende drinker. Zijn bierwalm is echter wel aanwezig. Zou hij dood zijn? Ik haast mij stilletjes naar de zetel.

Hij is leeg. Hij is weg. Aan de stank te merken, nog niet lang. Terwijl ik verder loop naar de keuken, voel ik opeens iets vreemds tussen mijn tenen. Het lijkt alsof iemand een pot bolognaisesaus heeft laten vallen.

Wanneer ik doorheb wat het is, trek ik mijn voet snel weg. In die bruuske beweging verpletter ik mijn tenen tegen een poot van de eettafel. Mijn ogen draaien cirkels in hun kassen.

3.

Ik hink in het rond als een geslagen hond, terwijl ik het zachtjes uitkerm. In de pijn neem ik onbeholpen mijn voet vast. Het braaksel van mijn vader zit nu ook tussen mijn vingers. Het blijkt toch bolognaisesaus. In half verteerde staat.

Terwijl ik doelloos verder mank, zie ik achter de tafel mijn moeder liggen. Ze ligt in een bolletje met haar handen op haar hoofd. Ik roep haar met ingehouden stem. Geen reactie. Niet dat ik hulp van haar verwacht. Zelfs een voor in het hoofd van haar kind beweegt haar niet. Laat staan verbrijzelde tenen of een verstuikte pols. Daar is ze gewoon te beneveld voor. Met mijn linkerhand probeer ik haar wakker te schudden aan haar schouder. Geen teken. Terwijl ik ongerust word, begin ik harder te schudden. Ze moet wakker worden. Ik zou niet anders kunnen verdragen.

Ineens komt ze bij. Ze begint terstond te wenen. Het moet een zware nacht geweest zijn. De lege fles goedkope vodka die ik verwacht, is nergens te vinden. Misschien was het iets anders. Sangria waarschijnlijk.

Geleidelijk begint het te dagen. Ze is niet buiten westen van de drank, maar van de vuist. Zijn vuist. Voor mij is dit een donderslag bij heldere hemel.

De vorige portie slaag is vier maanden oud. Ook zijn andere handtastelijkheden dateren al van even terug. Het voorbije half jaar heb ik weinig moeite gehad om hem van mij af te houden.

Het leek zo goed te gaan. Heb ik bepaalde tekenen gemist? Hoe is het opnieuw begonnen?

In de tijd dat ik tekeerga, komt mijn moeder gestaag weer tot leven. Ze zegt evenwel niets.

Pas wanneer ik ben uitgerateld, mompelt ze een paar woorden. Dat het eigenlijk nooit gestopt is. Dat hij zich op mijn zusje heeft gestort. Ik ben stomverbaasd.

4.

Terwijl honderden vragen door mijn hoofd flitsen, zak ik in elkaar. Hoe kon hij zoiets doen?

Ze is nog zo jong. Zo onschuldig. Waarom toch? Het is zijn eigen bloed. Zijn eigen kind.

Ik had het moeten zijn. Het is mijn schuld. Moest ik niet zo van mij hebben afgebeten, had hij haar met rust gelaten. Was ik het maar geweest.

Ik had het moeten zien. Het is mijn fout. Ik wist hoe hij tewerk ging. Zijn voze streken. Zijn rotte glimlach. Mijn pijn. Haar pijn.

Mijn moeder blijft snikkend liggen. Even passief als gewoonlijk. Terwijl ik naar haar staar, komen nieuwe vragen in mij op. Hoe lang ligt ze hier al? Wat heeft hij vannacht met haar gedaan? Waar is hij naartoe?

Mijn medeleven met haar smelt langzamerhand weg. Van wanneer zou ze het al weten? Hoe lang houdt ze dit al stil? Hoewel ik nog niet voorbereid ben op een antwoord, hoor ik mezelf de vraag al stellen. Mijn stem klinkt genadeloos.

Ze begint opnieuw te wenen. Tussen haar tranen mompelt ze enkele losse woorden. Het duurt even voor ik begrijp wat ze uitkraamt. Ze wist het al langer. Al vanaf het begin. Ook bij mij.

Ik ben in alle staten. Ze heeft het al die tijd geweten. Ze heeft nooit iets verteld. Nooit heeft ze geprotesteerd. Nooit heeft ze ook maar iets ondernomen. Niet het minste.

Ze had hem moeten tegenhouden. Zij had ons voor hem moeten beschermen. Als ze mij niet kon beschermen, dan toch tenminste haar. Welke moeder laat zoiets nu gebeuren? Met haar eigen kinderen nog wel. Ik heb mijn woede niet meer onder controle.

5.

Aan een poot van de tafel grabbel ik mezelf overeind. Ik ben uitzinnig. In mijn razernij gooi ik met alles wat ik tegenkom. Ze kruipt verder weg. Ik verbijt de pijn aan mijn pols en gooi een stoel in haar richting. Vlak achter haar raakt hij de grond. Ze verstijft van angst.

Ik maak alles kapot. Ze verdienen niet beter. Van de televisie tot het stilleven aan de muur, ze moeten er stuk voor stuk aan geloven. Allemaal zijn het stille getuigen van het vreselijke leed dat zich hier heeft afgespeeld. En allemaal hebben ze meedogenloos gezwegen.

Mijn energie ebt weg. Ik voel mij leeg. Hoewel de ochtendschemering buiten licht brengt, wordt het binnen alsmaar donkerder. Ik moet hier vandaan.

Ik haast mij naar mijn kamer. Terwijl ik mij omkleed, steek ik vlug de inhoud van mijn kast in een sporttas. De foto's laat ik in hun kader staan. Ik heb al meer herinneringen bij dan me lief is.

Nadat ik mijn kamer verlaten heb, loop ik naar die van mijn zusje. Tegen mijn vrees in ligt ze onverstoord in haar bedje te slapen. Ik maak haar voorzichtig wakker. Ook haar spullen steek ik in een zak. Mijn zwakke rechterhand begint me plots weer parten te spelen.

Inmiddels zit ze recht op haar dons. Ik zeg haar dat we op stap gaan. Dat ze alles wat ze wil houden, moet meenemen. Ze vraagt waarom ik een blauw oog heb. Ik kom uit de lucht gevallen. Ik had er geen flauw benul van.

Wanneer ze klaar is, spoor ik haar aan om nog even dag te gaan zeggen tegen mama. Ik vertel haar dat ze waarschijnlijk onder de tafel ligt. Als ze terugkomt, vraagt ze of ze mama mag meenemen. Omdat ze haar graag wil houden. Ze heeft geen idee.

Vlak voor ik de deur uitstap, kijk ik nog een laatste keer in mijn kamer. Onverwachts zie ik mijn wekker onder mijn bed liggen. Terwijl mijn rechterhand mijn zusje blijft vasthouden, grist mijn linker mijn klok mee.

Samen wandelen we de deur uit. Ik heb alles wat ik nodig heb.

Epiloog

Langzaam open ik mijn ogen. Mijn rechteroog wordt meteen verblind door de zon die doorheen de gordijnen komt. Op zoek naar gezelschap tast ik het hoofdkussen af. Geen vriend. Onder de douche misschien?

Terwijl ik mijn nachtjapon aantrek, zoekt mijn linkervoet zijn pantoffel. Wanneer ik hem eindelijk beet heb, ontdek ik dat mijn voeten elkaars schoeisel dragen. Met wat moeite krijg ik ze toch verwisseld. Ik slof mezelf een weg naar de badkamer.

Geen lief te bespeuren. Tijd om mijn onderzoeksgebied uit te breiden. Ik ga de gang op en loop naar het toilet. Tot mijn verbazing is het toiletpapier aangevuld. Ik heb nog steeds geen idee waar mijn vriend is.

Hier is iets zonderlings gaande. Gewoonlijk voel ik hem op dit moment al lang in mijn armen liggen. Ik verlies hem nooit. Hij is mijn baken. Mijn houvast. Hij kan niet ver zijn.

Opeens ruik ik vers sinaasappelsap. Wanneer ik opkijk, staat hij achter het fornuis een ei te bakken. Voor ik het goed en wel besef, belanden zijn lippen op de mijne. Ik voel me duizelig.